

La bisbessa de la diòcesi episcopaliana de Washington (USA), Mariann Edgar Budde, presidí l'ofici religiós davant el nou president Donald Trump acompanyat del seu equip de multimilionaris. Aquesta líder de la seva comunitat va pronunciar, davant el president recentment elegit, unes paraules senzilles, clares i contundents en resposta a la postura pública de Trump contra els immigrants i altres col·lectius com el LGTBI. Referint-se als immigrants i refugiats va dir: «Potser no siguin ciutadans o no tinguin la documentació apropiada. Però la immensa majoria dels migrants no són criminals. Ells paguen impostos, són els nostres veïns, són fidels de les nostres esglésies, mesquites, sinagogues i temples. Li deman que tenguí clemència envers aquells membres de les nostres comunitats els infants dels quals tenen por que els seus pares siguin enduits enfora. Cal que ajudi els qui fugen de zones de guerra i de persecució en les seves pròpies terres que els ajudi a trobar acolliment aquí».

En la línia de Ghandi, Luther King, Rosa Parks, Óscar Romero, Berta Càceres i molts d'altres, aquesta dona valenta representava l'autoritat moral enfront del poder omnipotent. El poder democràticament s'ha d'aconseguir amb els vots, l'autoritat moral s'obté amb la coherència no sols de complir les promeses sinó de fer promeses que mirin al bé comú sense excloure'n cap dels col·lectius més vulnerables. Trump i el seu equip representen el màxim poder polític, econòmic i mediàtic als Estats Units i en fan exhibició desvergonyida en els discursos, missatges a les xarxes i escenificació mediàtica. Les paraules de Mariann tenen l'autoritat moral adquirida pel seu compromís actiu amb els preferits de Déu segons l'Evangeli de Jesús. En quin déu creu el Sr. Trump quan gosa dir que Déu l'ha salvat d'un atemptat perquè així pugui complir el seu programa messiànic? ¿És el mateix Déu en què creu aquesta dona cristiana? En les paraules immisericordes del nou estadà de la Casa Blanca hi trobam una resposta: el déu que ell invoca no és el Déu «compassiu i benigne, lent per al càstig, ric en l'amor». I els primers fets d'aquest governant (declarat delinqüent per un tribunal i auto-amnistiat d'altres causes), deportant emmanillats i fermats un ranxo d'immigrants, comencen malauradament a confirmar les seves promeses; el seu principi declarat per ell mateix és «America first», «Amèrica primer», la seva, no la de tothom. Si una virtut li hem de reconèixer a Mr. Donald és la de mostrar descaradament les seves cartes; d'altres, més diplomàtics, fan coses semblants sense fer-ne publicitat o tal vegada amb mala consciència.

«No explotis ni oprimesquis l'immigrant, que també vosaltres vau ser immigrants al país d'Egipte», mana la Torà als hebreus, antics esclaus de les megalomanies faraòniques. Als USA tots i totes, llevat dels pobles originaris, són immigrants o descendents d'ells a no ser que s'haguessin embarcat a les Amèriques com a colons. L'empatia que li falta a aquests nous senyors de Washington és a causa de la desmemòria: «També vosaltres vau ser immigrants un dia».

El poder de deixar en llibertat un pres o de crucificar-lo ja el tenia Pilat que tractava d'intimidat un tal Jesús acusat de subversiu i perillós per a la pax romana. Jesús havia vençut la temptació del poder per seguir essent només testimoni de la veritat. Gràcies, Mariann: fan falta testimonis com el teu perquè el necessari i difícil exercici del poder recuperi l'autoritat moral mirant pel bé comú de tots els ciutadans.